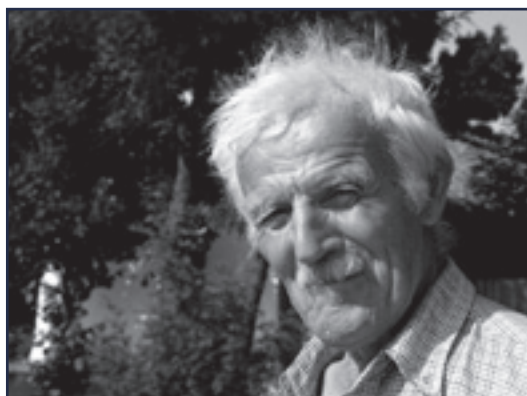

VÁSÁRHELYI SÉTA

Gondban voltam, hogy melyik városrészt is válasszam fotózásra. Lehetett volna a Belvárost is választanom, mivel szüleim első lakóhelye a Kapitány-Mussolini-Kapitány-Dr. Imre József, vagyis a Kórház utcájában volt. Első osztályba még innen jártam, a Márton utcára. A Forradalom már Újvároson ért bennünket, először a Fánicsy, majd a Sztahanov (ma ismét Bereczk Pál) utcában laktunk. Környékünkön ekkor még szinte minden második ház nádtetős volt. Az általános iskolát már a Damjanich utcán fejeztem be – mivel 1960-ban a Malom utcába költöztünk –, majd a Bethlen Gábor Gimnázium következett. Az egyetem elvégzése után feleségemmel Dunaújvárosban kezdtük el közös életünket. A Castrum városrészben kaptunk lakást, és ahogy két gyermekünk kinőtte a babakocsit, elkezdődtek vasárnap délelőtti, fotózással egybekötött közös sétáink. Természetesen hármában, valakinek főzni is kellett. Soha sem a belváros felé vettük az utunkat, hanem leereszkedtünk Pentelére, majd a Duna-partra. Ez a szokásunk

később is megmaradt, ha egy-egy hétvégén haza tudtunk jönni, akkor Tabán és Tarján téglával kövezett járdáin csetlettek-botlottak az aszfalthoz szokott kis lábacskák.

A gyerekek kiröppentek, a fotózás maradt. Most már csak egyedül, robogóval, géppel a nyakamban „sétálgatok” a városban. Van olyan épület, amit már negyven éve rendszeresen fotózom. Évről-évre mindig csak egy picinykét változik. Az ilyen épületek és lassan öregező lakóik jelentik számomra „Az idő érlelte szépség”-et. Ezt a címet is adtam egy szocioprajzi témájú kiállítási anyagomnak. Tehát akkor legyen Tarján!

Hódmezővásárhely Tarján városrészét nyugatról a körtöltés, dél felől pedig az árvíz-védelmi Kőfal határolja. Az ezeken kívül eső részt Pap erének hívják, mi csak peperének mondtuk. Ezen a területen gondosan művelt kiskertek és gyümölcsösök voltak. Kissé délebbre, a csatornán túl a Kiserdő terül el, egészen a Szeged-Békéscsaba vasútvonalig. Ide jártunk ki a haverokkal vadászni és cseréppibából szárított akácfalevelet szívni, mint az tisztességes sziú indiánoktól el is várható. A csatornapart mentén vadkörte és lotyó-szilva termett. Ha ízletesebb gyümölcsre támadt gusztusunk, akkor bizony belátogattunk a kerítetlen gyümölcsösök valamelyikébe. E kalandok elég sűrűn futóversenybe torkollottak: elől a banda, nyomában a csösz. Minden esetben mi győztünk.

Tarján városrész építészeti szempontból igen változatos. Található itt sziklából épült, gótikus várkastélytól kezdve egészen a nádtetős kis parasztházakig minden. Számomra talán a legkedvesebb rész a Könyök és a Borz utca környéke, közvetlenül a töltés belső oldalán. A Borz utca 66. alatt lakott Bene Imre bácsi, aki többször is modellt állt nekem, és közben sok huncutságot elmesélt.

Egy napon, ahogy éppen a Damjanich utcán haladok robogómmal, az egyik becsület-süllyesztőből (csak ebben az utcában van vagy öt belőlük!), 110 decibeles hangerővel egy jól ismert régi nóta zúdult kifelé: „Völgyvidéken és hegygerincen át, Tör előre a hadsereg, ...”, bizony ez az „Amuri partizánok dala” volt. Nyilván egyes szubkultúrák időnként fittyet hánynak az éppen hivatalos politikai irányvonalra.

Végezetül egy nemrégiben felavatott szoborról szeretnék szólni. A László és Imre utcák találkozásánál kialakított körforgalom középpontjába helyezték el Szent Kristóf szobrát. (Máté István szobrászművész alkotása.) A szobor a szent életének azt az eseményét ábrázolja, amint a gyermek Jézust, nyakába ültetve, viszi át a folyón. Balkezében attribútumát, azonnal kizöldellő botját tartja. A nagytermetű Krisztóf minden vágya az volt, hogy az embereket szolgálja egész életében. Hosszas tévelygés után egy remete azt ajánlotta neki, hogy keresztelkedjen meg. Ezt követően is fáradhatatlanul szállította az embereket az örvénylő folyón keresztül. Közben hittérítő feladatot is teljesített, amelynek vértanúhalál lett a következménye. Szent Kristóf így lett a hajósok és útonjárók védőszentje, a tizennégy segítő szent egyike. Az 1968. évi II. vatikáni zsinat törölte ugyan ünnepét a kalendáriumból, ennek ellenére, máig a legnépszerűbb szentek egyike.

„Aki sétál, megszabadult munkájától, egyedül van a világgal, lelkét és testét átadja az ősi elemeknek. Gondold meg, hogy a földön jársz és csillagok alatt sétálhatsz. Nagyszerű dolog ez.”

(Márai Sándor: Füves könyv - Arról, hogy sokat kell sétálni)

Kép és szöveg: *Spissák Lajos*

